
Sølvbryllupsmorgenen

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Sølvbryllupsmorgenen", i: *Mindeudgave Digte*, side: 24, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Sølvbryllupsmorgenen

Gomoeren, lille Mutter, paa den'e Højtisdau!
 Vi ska vel op a Sen'in' aa tæ'n'ke aae lidt Sjøv.
 Men først ve vi dou legge aa snagge sammen, vi,
 om den'gan' vi va un'e, den' løggelie Ti. –
 Den'gan' va in' lille Purk, da laae jæ i min' Sen'
 lan't op paa Faaemidauin', jæ doune, doune Dren';
 vill Faaer haae mæ op, saae Mor: „Han' kaan' dou tismok ren'e;
 saa lakke du ham legge dær aa soue søt lidt læn'e!“

Mæ dei va de lidt aan'eles, du maaette tili op;
 imens jæ laae aa rakte dær min' maelie Krop,
 saa sa du un'er Kørne aa malge, saa de klan'
 i Spaan'ene, du malge i; aah, Jøsses, vaa du san'!
 Aa alti haaer din' Moer saut: „Den' Pie hun' æ klou,
 faa va hun' saa ska slie mæ, saa gaaer de som i Sjou,
 aa alti æ hun' velli tæ aa jælbe tæ mæ noue;
 den' Maan', som hun' ska faae in'gan', faar in'en a di voue.“

Aa alle Kænstefolgene paa „Køllegoerin“ va
 saa glæe faa dæ; faa du sæl va alti go aa gla.
 Din Moer saae: „Vaa den' Tøs æ børri, from aa let!“
 Aa Kaaelene di saae: „Jøs, vaa hun' æ køn aa net!“
 Jæ maaette aa ju jælbe tæ. Om Moernin'en' laae jæ dou
 i Sen'in' hær aa gasse mæ aa lytte – de va Sjou -:
 „Saa Kone, faa dou Dren'in' op!“ – „Men ti dou stille, Søren!
 Vaafaa ska Dren'in' op aa gaae aa læbre hær mæ Døren?“

Naa, Aaerne di jik; aa saa, saa kom den' lee Ti,
 den' alleføste lee Ti: i Skole skulle vi.
 Aa Wenter han' va skunne tæ aa spøje saadden mæ,
 han' raavte op, han' raavte ner, ok! vaa han' kom astæ!
 han' røj saa bistert runt omkrin' i Piverøj aa Damp,
 aa hue in' nederdrækti Tein', som Fyrin' kaldde Tamp;
 aa ves vi lauer lidt Spelop, stras han' di Tampe tamper.
 Vor En'e tænte sommetier: „Den' æ sku noue hamper.“

I Hoerejnin'en' dær va du renok enne seen:
du kun'e følles mæ Fritz Vøls, aa den' Ros æ sku peen.
Jæ sæl, næ, jæ va junne vou, men enne nær saa klou,
næ, jæ faasto sku møie bære aa vare mæ tæ Sjøv.
Aa tit saa sto jæ faa mæ sæl aa tænte: „Hue blot
jæ Pen'e tæ aa køve dei aa mei lidt Sukkergot.“
Aa tit saa laae jæ ba et Hejn mæ Øjne som 2 Sole
aa tænte: „Vaa hun' dou æ søe!“ naa du jik heem fraa Skole.

I Skolin' frøs vi; saa tæsist, saa saae di: „Hør du ska
faae Bouseknabber, ber du om lidt Varme.“ Jæ saae ja.
Men Gu bevaarme naadi vel, vaadan jæ blee reet tæ!
han task mæ læsterlit aa blee i 14 Daue væ.
Saa traf in' Dau han' Moer, der saae: „Hr. Lære, vout Dem vel!
Di sjæler Sounets Bræn'e, aa Di slaarer min' Dren' ijæl.“
„Va mener Di?“ – „Va jæ haaer saut.“ Aa Moer jik væk i Haarme;
men jæ fek aller mere Tæsk, men møie mere Vaarme.

Saa blee vi konfirmerte; aa saa sku vi ju haae fat.
Jæ maaette slie i de hoert væ baae Dau aa Nat;
nu sou jæ skunne læn'e mer; næi, op, naa Sol brøe frem!
aa jæ fek lært saa manne Tein', faa jæ va fin'ernem:
jæ kørte Mælk faa Faaer, kom øu aa kænne faa mit Brø;
aa tit, saa fare en deili Pie soe mæ, blee hun rø;
di Pier soe, aa jæ va køn, aa kun'e nok mæ lie;
men in'en ae dem va elejn saa søe som Marie.

Saa kom jæ øu aa kænne hos din' Moer; aa Plasin'
dær, den' ska jæ lie loue faa, aa jæ fek hurdi kær;
vi ree paa tokke Plagge runt aa trak mæ gamle Øj;
men mæ den' lille Rasmus laue vi dou væst Haløj,
hans Bouser flakte vi saadan, han' jik mæ Sjordin' øu,
aa in'gan' narre vi ham lan't i Mærrelgrauin øu;
da han' kom op, vaa soe han' øu! aa vree ble gamle Stinne,
aa jæ aa Mordin' kun'e knap hole oppe mæ aa grinne.

Aa saa in' Auden fek jæ et gevaldit Hæltemo,
 aa saae tæ dæ de aa de; aa du ble rø som Blo;
 jæ køste dei, du køste mei, jæ spran' mæ dei omkren',
 aa dær jik enne lan' Ti, før vi hue ver in' Ren'.
 Aa da saa atter none Aaer va gaanske lan'somt giet,
 saa saae Præstin' da tæsist, aa vi to va blet et;
 saa saae du faavel tæ dem derheeme omkren' Stinne
 aa fløtte hi fraa Vejlebøi tæ Søren, mei aa Trinne.

Vaadan de saa æ gaae hær, ve jenne seie dei;
 de maa vi hæller tænke aae, Marie, ver faa sei;
 in' heel Deel haaer vi døie ju; men sammen haar vi stret,
 aa to kaa bære klaare den' i vert Fald dou end et.
 Aa vi æ kommen jennem de, der jik os rent imo,
 in'o kaa møie got vi faae, ves blot vaa Dren' bleir go.
 Ji mei et Køs! saa vel vi to stras op ae Sen'en flyve,
 aa lie stras bejøn'e aae di næste 25.

Ordforklaring. Lakke du ham legge: lad du kun ham ligge – voue: slette, daarlige – Kænstefolgene: Tjenestefolkene – Køllegorin': Adoptivmoderens Fødegaard – børri: dygtig – læbre: klapre, smække – lee: lede – Wenter: Lærer Winther – skunne: sku ikke – Tein': Ting – stras: straks – junne: jo ikke – hue: havde – heem: hjem – task: tærskede, pryglede – sjæler: stjæler – øu: ud – kænne: tjene – elejn: alligevel – tokke: tossede, vilde – Rasmus og Morten: Adoptivmoderens Brødre; Stine: hendes Mor – Ren': Ring – Søren og Trine: Adoptivfaderens Forældre – jenne: jeg ikke.